

— Азъ ли да не искамъ?! Кажи ми как-
вото щѣшъ — ще го направя. Кажи като из-
лѣза отъ тука да убия валията — ще го убия.
Ржката ми нѣма да потрепне!

— Не това, не! Закълни се, че ще ми
помогнешъ!

— Заклевамъ се, бай Стефане! Сто пжти
клетва ти давамъ! Хиляди пжти . . .

— Дай ми стомната да се напия съ вода!

— Какво рече? Стомната ли?

Гугуто изтрѣпна. Той разбра целъта на
осждения. Караджата бѣше раненъ въ корема.
Операцията бѣше сполучлива, но не трѣбваше
да яде и пие нищо. Само малко млѣко му да-
ваха. И него пиеше на глѣтки. А сега искаше
стомната. Искаше да се напие, за да умре и
мъртавъ да го бесятъ. Той не знаеше дали ще
свърши до сутринъта, но вѣрваше, че все ще е
въ безсъзнание, когато го покачатъ на вжжето.

— Бай Стефане, моля ти се освободи ме
отъ клетвата. Ако ти дамъ стомната, все едно,
че азъ съмъ те убилъ. Недей, недей ме кара
да правя такъвъ грѣхъ.

— Послушай ме! — строго отвърна Ка-
раджата. — По ли ще е добре утре да се рад-
ватъ, като ме бесятъ?! А тъй, радостъта имъ
нѣма да бжде никаква! Обесили мъртавъ чо-
вѣкъ! Разбра ли?

— Разбрахъ, ала . . .